

slaaet, at Stempelbegunstigelse kun gives ved Salg af danske Aktier til Udlandet, medens man ved den modsatte Forretning ikke faar nogen Stempelbegunstigelse. Her synes jeg, det ærede Medlem gik vel vidt ved at sige, at dette kunde skabe Uvillie mod dansk Forretning i Udlandet; dette kunde nemlig fortolkes derhen, at man vel vilde gøre Gæld, men ikke tage sine Papirer tilbage, naar de tilbødes en. Jeg maa sige, at netop i Øjeblikket turde den Art Betragtninger være ret uheldige. Thi hvad er det, der foregaar i Øjeblikket? Der foregaar i vidt Omfang Indkøb af danske Papirer i Udlandet. Dette er, som det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, sket i stort Omfang i det sidste halve Aar, og det sker den Dag i Dag. Det ærede Medlem nævnedes, at Amerika køber sine Papirer tilbage. Ja, men det har ogsaa i den sidste Tid her i Landet været saaledes, at ny Gæld ikke er stiftet, men at man i stor Udstrækning har købt sine Papirer tilbage fra Udlandet. I Øjeblikket finder jeg derfor ikke Grund til at fremhæve, at Landet skulde lide nogen Skade paa sit Renommé ved denne Bestemmelse. Paa den anden Side kunde der ogsaa være nogen Rimelighed i ikke i Øjeblikket yderligere at begunstige selve dette Tilbagekøb, for det sker nok uden en saadan Begunstigelse, og der er jo ogsaa nogen Interesse i, at Papirerne ikke i alt for overvældende Maal kastes tilbage paa det danske Marked. I øvrigt vil det vist neppe være rigtigt at gaa alt for stærkt ind paa disse Forhold under denne Sags Behandling. Jeg maa sige som den ærede Ordfører, at jeg vel kunde have akkviesceret ved den Bestemmelse, som man i Folketinget var blevet enig med Ministeren om, men overfor Landstingets bestemte Stilling paa dette Punkt og ganske vist ogsaa under Hensyn til, at denne Lov dog en Gang maatte blive færdig — og Lovforslagets Bestemmelser forekommer mig at være udebatterede ved de meget lange Forhandlinger, der er førte —, har jeg foretrukket, at Folketinget tiltræder den Affattelse, som Landstinget har givet Forslaget, saaledes at denne endelig vedtages af den høje Rigsdag.

Ordføreren (N. Neergaard): Der er kun et enkelt Punkt i den højtærede Finansministers Udtalelser, som giver mig Anledning til et Par Bemærkninger. Jeg tror, at Frygten for, at den Viden, som de ved Tilsynet ansatte faar, kan anvendes i Spekulationsøjemed, ikke er saa ganske afvæbnet ved den 4 Ugers Bestem-

melse, saaledes som Ministeren mener. Det er rigtigt, som jeg ogsaa udtalte, at den værste Brod derved er brudt af, men det kan ikke nægtes, at det for Folk, som giver sig af med Børsspekulationer, kan have overordentlig Interesse at kunne følge, ogsaa noget længere tilbage i Tiden, hvorledes Indkøb af Aktier finder Sted, paa hvilke Hænder de samles. Det kan bidrage til Forstaelse af Forberedelser til Børsoperationer af forskellig Art, f. Eks. Dannelsen af en *corner*, og Forberedelser til en Operation, som desværre er ret almindelig, nemlig at Aktier kommer paa saadanne Hænder, som man kan forudsætte vil fremvinge en væsentlig Forhøjelse af det sædvanemæssige Udbytte. Saaledes kan man ved med nogen Forstand at følge de Indkøb, der finder Sted, selv over et længere Tidsrum — det er slet ikke begrænset til de fire Uger —, danne sig et Skøn over, at der forberedes visse Operationer paa Aktiemarkedet, et Skøn, som kan være af højeste Værdi for Spekulanten. Jeg forstod den højtærede Ministers Udtalelser saaledes, at han nærer den samme Opfattelse, som jeg tilkendegav som Udvalgets Flertals, og naar det er Tilfældet, maa vi ogsaa gaa ud fra, at den højtærede Finansminister overfor de Embedsmænd og Funktionærer, som faar med disse Ting at gøre, vil tilkendegive sin Opfattelse saaledes, at de forstaaer, at en Svigten af den Forudsætning, under hvilken Finansministeren har lagt dette Hverv i deres Hænder, vil have alvorlige Følger for dem.

Schovelin: Jeg vil i Tilslutning til den ærede Ordfører anmode den højtærede Finansminister om at give os denne Erklæring; for det er den, som egentlig har Værdi. Enhver maatte ved at høre den højtærede Minister uvilkaarlig lægge Mærke til, hvorledes han krympede sig ved i det hele taget at gøre nogen som helst Indrømmelse paa dette Punkt, at han gik udenom det og talte om, hvorvidt Finansministeren ogsaa maatte have Lov til at spekulere og Generaldirektøren o. s. v. Den højtærede Minister kunde i det hele ikke lide, at man kom ind paa at genere Folks private Spekulationer, selv om de ad denne Vej havde nok saa stor en Viden. Langt om længe lod Ministeren dog trykke enkelte Ord ud af sig, men det, vi maa have at vide, er, om den højtærede Finansminister vil gøre saa meget, at han, som den højtærede Ordfører sagde — jeg understreger disse Ord —, vil erklære her, at